

Vol. XLI

**Orașele mici și mari care au dat României
personalități ce ne-au schimbat destinul
ca națiune**

Colecția ISTORII SECRETE
prezentată de Dan-Silviu Boerescu

Colecția: **ISTORII SECRETE**
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Orașele mici și mari care au dat României personalități
ce ne-au schimbat destinul ca națiune : docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă / prezentate de Dan-Silviu Boerescu. -**

București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-254-5

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-254-5

Orășele mici și mari care au dat României personalități ce ne-au schimbat destinul ca națiune

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

**În Bucureștiul lui Nicolae Bălcescu, cu tinerii masoni din „Frăția”,
frumoasa Luxița Florescu și agenta britanică Rachel / 7**

Iașii amorului liber pe vremea lui Mihail Kogălniceanu / 29

**Titu Maiorescu s-a născut la... Craiova și a fost judecat
pentru imoralitate la... Iași / 49**

**Pe urmele lui Ion Brătianu, la Pitești, București și Iași.
Cele două căsătorii uluitoare cu femei celebre / 69**

**Corneliu Zelea Codreanu, cel mai celebru personaj
originar din Huși / 83**

Lămuriri bibliografice / 95

În Bucureștiul lui Nicolae Bălcescu, cu tinerii masoni din „Frăția”, frumoasa Luxița Florescu și agenta britanică Rachel

Nicolae Bălcescu, părintele istoriei moderne a României, este un bucureștean al primei jumătăți a veacului al XIX-lea, născut pe 29 iunie 1819 într-o familie de mici boieri pământeni, ca fiu al „pitarului” Barbu și al „serdăresei” Zinca Petreasca-Bălcescu. Va lua numele de familie al mamei sale, originară din Bălcești, Vâlcea, în locul celui al tatălui, Petrescu. Tatăl lui Nicolae Bălcescu a murit în anul 1824. Nicolae Bălcescu avea doi frați: Costache și Barbu, precum și două surori: Sevasta și Marghioala. Într-un alt document se mai pomenește și de o altă soră: Eleni.

Studiază la Colegiul Sfântul Sava, începând cu 1832, fiind pasionat de istorie, avându-l coleg pe Ion Ghica, iar ca profesori, între alții, pe Ion Heliade-Rădulescu. La 19 ani intră în

armată, iar în 1840 participă, la conspirația lui Dimitrie Filipescu (care cerea abolirea clasei boierești, eliberarea clăcașilor și împrăștierea lor, precum și instaurarea unei republici democratice, întemeiată pe ideile de libertate și egalitate), care este descoperită. Drept urmare, Bălcescu este închis la Mănăstirea Mărgineni, unde a rămas doi ani, până la 21 februarie 1843, la plecarea domnitorului Ghica și venirea lui Bibescu. În mai 1840, serdarul Dimitrie Macedonski, alături de Nicolae Bălcescu, Eftimie Murgu, Marin Serghiescu, C. Telegescu, Jean A. Vaillant ș.a., participă la constituirea unei Societăți Secrete condusă de același Dimitrie Filipescu, cel care era acum procuror al Țării Românești. În octombrie, membrii Societății Secrete, care își propuseseră să realizeze independența Țării Românești și lichidarea regimului feudal, au fost arestați (în urma unui denunț), judecați și condamnați la 8-10 ani de ocnă.

După ce este eliberat, Bălcescu înființează, împreună cu Ion Ghica și Christian Tell, o altă organizație secretă numită „Frăția”, călătorește prin toate teritoriile locuite de români: Țara Românească, Moldova, Transilvania, Bucovina, precum și prin Franța și Italia și studiază istoria, fiind editor, alături de August Treboniu Laurian, al unei reviste de istorie numită *Magazin istoric pentru Dacia*, apărută începând cu 1844. În Franța, se va implica în revoluția din februarie 1848, apoi, inspirat de această revoluție, se întoarce la București, pentru a participa la revoluția din 11 iunie, fiind timp de câteva luni ministru de externe și secretar de stat al guvernului provizoriu instaurat de revoluționari. Va fi de partea liberalilor, dorind împrăștierea țăranilor și vot universal.

Arestat la 13 septembrie 1848 de autoritățile Imperiului Otoman care au înăbușit revoluția, reușește să evadeze și să treacă

în Transilvania, de unde a fost expulzat apoi de autoritățile habsburgice. În primele luni ale anului 1849, trece prin Trieste, Atena și ajunge la Constantinopole. Apoi, la Debrețin, se întâlnește cu Lajos Kossuth, conducătorul revoluției maghiare, încercând un aranjament „pacificator” între revoluționarii români transilvani, conduși de Avram Iancu, și cei maghiari.

La 2 iulie 1849, se găsește la Pesta, unde este semnat „proiectul de pacificare”, un acord româno-maghiar cu revoluționarii unguri. Avram Iancu și revoluționarii săi se declară de acord să rămână neutri față de acțiunile militare ale maghiarilor, dar aceștia nu își respectă promisiunile și se ajunge din nou la conflict. În același timp, însă, trupele imperiale contrarevoluționare habsburgice și ruse intră în Transilvania și revoluția maghiară condusă de Kossuth este înfrântă.

Ca istoric, marea sa operă a fost *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*, pe care a scris-o în exil, începând cu 1849, rămasă în manuscris și publicată de Alexandru Odobescu, în 1861-1863.

Se exilează la Paris, unde încearcă să coaguleze forțele revoluționare europene aflate în exil, pentru întemeierea unei confederații europene. Cu un pașaport eliberat la Paris, la 27 septembrie 1850, „au nom de Sa Majesté l'Empereur des Ottomans”, în primăvara lui 1852, pleacă la Constantinopole, de aici, la Galați și încearcă să pătrundă în Țara Românească, însă autoritățile nu-i permit, deși e bolnav și vrea să o vadă pe mama sa, în vârstă și, de asemenea, bolnavă. Medicii îi sfătuiesc să se stabilească în Italia, unde clima e mult mai blândă. Trece prin Malta, Napoli și se stabilește la Palermo, în Sicilia, la hotelul „Alla Trinacria”. Moare la Palermo de tuberculoză la vârsta de numai 33 de ani.

În anul 1977, antropologul Cantemir Rișcuția a făcut parte dintr-o delegație română plecată la Palermo pentru a descoperi locul în care se spunea ca ar fi înmormântat Bălcescu. Totul por-nise de la mărturia unui marinar, care credea că trupul românului mort în exil se afla în galeria de mumii a călugărilor capucini. Rișcuția a analizat 2.000 de schelete, dar nici unul nu se potrivea trăsăturilor lui Nicolae Bălcescu. Într-un final, au aflat că românul fusese înmormântat într-un osuar de onoare al capucinilor, loc sigilat în urma unei epidemii de holeră. Trupul lui Nicolae Bălcescu nu a mai fost scos niciodată la lumină.

...Omul politic, revoluționarul și istoricul sunt dublați, însă, și de un mare romantic, un „seducător sedus”. Una dintre cele mai vechi case din București, devenită faimoasă datorită oaspeților care i-au trecut pragul, a fost casa Floreștilor din mahalaua Scorțarului, în apropierea vechiului Teatru de Operetă. Nu prea impunătoare, pentru o casă boierească, era lipsită de ornamente și dotată cu ferestre mici. Singurul element arhitectonic care ar fi putut atrage atenția era un peristil (galerie cu coloane) menit să-i pună în valoare fațada, la care se ajungea după parcurgerea unei scări. Colanele acestuia erau terminate cu capiteli purtând motive florale. Dar elementul de pitoresc propriu casei era livada de piersici și curtea plină de boschete sau tufișuri.

În această casă s-a născut în anul 1816, Alexandra (Luxița) Florescu, al treilea copil din cei zece ai marelui agă Iordache Florescu și al Anicăi Suțu. În anul 1832, ca orice fiică de mare boier, Luxița a fost căsătorită cu parucicul Filip Krijanowski, ofițer din cadrul trupelor ruse staționate în Principate. Cuplul a primit un apartament separat în casa familiei Florescu, însă căsătoria s-a sfârșit dezastruos în nici trei luni de zile, aparent din cauza comportamentului brutal al lui Krijanowski față de tânăra lui

soție. Deși nu cunoaștem toate detaliile poveștii, se pare că Luxița s-a îmbolnăvit din această cauză, iar familia Florescu a apelat la Mitropolitul Neofit pentru a găsi o soluție. După cum se cuvenea, acesta a trimis un preot pentru acordarea de sprijin medical și spiritual. În final, generalul Kiseleff, care comanda trupele de ocupație rusești, și care luase parte la nuntă, a fost nevoit să intervină pentru a rezolva problema. Imparțial fiind, el a ordonat un transfer al lui Krijanowski în afara Bucureștiului. Acesta a revenit ulterior la regimentul său, căzut însă în dizgrație, iar în 1836, după trei ani de la izbucnirea conflictului, Luxița a obținut divorțul, primind o rentă viageră de 1.500 de ducăți și 200 de lei. Din nefericire, incidentul a lăsat-o pe Luxița distrusă din punct de vedere moral, ea rămânând marcată pentru tot restul vieții.

Căsătoria a fost un eșec, ca multe căsătorii aranjate. Ea a fost desfăcută, de către Mitropolie, în anul 1836, anul în care Krijanowski era avansat la gradul de căpitan. Cei doi soți erau astfel „slobozi a merge spre altă căsătorie, de vor voi”, după cum precizează actul de divorț religios. Nu știm ce soartă îi va fi rezervată viitorul proaspătului căpitan, dar despre Luxița știm că nu și-a mai făcut planuri matrimoniale. Poate că își aștepta „marea iubire”. Ea nu avea să mai întârzie mult, dar, ca orice mare iubire, va fi mai nefericită decât căsnicia prin care trecuse.

În anul 1840, tânărul iuncăr (ofițer) Nicolae Bălcescu cunoștea asprimea închisorii domnești de la Mărgineni, ca participant la complotul condus de Mitiță Filipescu împotriva regimului regulamentar al domnitorului Alexandru Dimitrie Ghica. Suferise în plus pălmuirea și degradarea din partea spătarului Constantin Ghica, fratele domnului, care condusesse împreună cu aghiotantul principelui, Nicolae Golescu, represiunea.